

Hanne Kristin Rohde

Mørke hjerter

Kriminalroman

KAGGE
FORLAG

Prolog

HUN VÅKNER PÅ en smal seng. Hun er naken. Kroppen rister av kulde.

Munnen føles som sand. Hun er tørst. Det dunker i hodet.

Hun forsøker å røre hendene, men de sitter fast. Armene er strukket bakover, håndleddene bundet sammen og festet i en sengestolpe. I hvert fall tror hun det er en sengestolpe. Hun klarer ikke å se ordentlig, for hun får krampe i nakken når hun bøyer hodet bakover. Hun forsøker å røre på beina. Noe holder dem igjen. Hun løfter hodet litt opp fra madrassen. Føttene er bundet fast i den andre enden av sengen.

Rommet er smalt og lite. Gardinene er trukket for, men hun skimter omrisset av månen gjennom det tynne stoffet. I det beskjedne lyset kan hun skjelne en kommode med tre skuffer, et fat, en pinnestol i hjørnet. Hun kan ikke huske at hun har vært her før.

Er hun alene? Overlatt til seg selv? Han pleier ikke å la noen slippe så lett. Hun vrir hodet bakover, så langt smerterne tillater. Skimter konturene av en halvåpen dør. Hun kremter. Venter. Kremter høyere. Venter. Kjenner hvordan

hver fiber i kroppen spenner seg. Men stillheten er visst den eneste som kan høre henne.

Hun presser anklene mot hverandre og forsøker å dra beina til seg. Trekker og presser. Presser og trekker. Rykker hardt. Mange harde rykk helt til det svir rundt anklene. Til noe varmt renner nedover på siden av den ene foten og hun forstår at hun blør. Hun lar føttene hvile og beveger på fingrene. Tauet rundt håndleddene virker løsere enn det på beina. Hun skyver hendene fra hverandre. Får litt avstand mellom håndleddene. Hun puster dypt inn. Hjertet slår fortere. Hun vrir på den høyre hånden og trekker armen mot seg. Det prikker og svir hele veien fra fingrene og ned til skuldrene, som om blodet er tilsatt etsende væske. Hun spenner fra med beina i fotgjerdet og forsøker å flytte kroppen oppover i sengen, men klarer det ikke. Det føles som om en kniv skjærer gjennom hoften, og hun blir liggende stille til det verste har gitt seg og hun igjen klarer å puste normalt.

Hun trekker hendene i retning hodet. Tauet flytter seg mot fingerknokkene, og hun kan bevege den ene hånden litt friere. Hun lirer mer. Vet ikke hvor lenge hun holder på, men millimeter for millimeter lykkes det henne å flytte tauet videre oppover til høyrehånden er fri og hun samtidig kan dra til seg den venstre.

Hun setter seg opp i sengen og masserer håndleddene. Idet hun bøyer seg frem for å løsne beina, ser hun sorte prikker foran øyene. Magen føles med ett tykk. Som om innvolvene er hovnet opp. Hun bøyer seg brått utover sengekanten og brekker seg.

Det kommer ikke noe. Ikke engang magesyre. Det er for lenge siden hun har spist.

Hun blir sittende rett opp og ned en god stund før hun gjør et nytt forsøk på å nærme seg tauet nede ved føttene. Kniven i hoften kommer tilbake, likevel fortsetter hun å bevege seg til fingrene når knuten. Den er hardt knyttet.

Magen protesterer, og hun retter seg opp og puster. Bøyer seg frem igjen og presser to fingertupper inn mot midten av knuten. En negl gir etter og presses bakover. Det gjør vondt, og hun trekker hånden brått til seg. Hun svelger. Lener seg frem og bytter hånd slik at andre fingre gjør arbeidet med å presse en åpning i knuten. Hun vipper knærne litt ut til siden for å komme bedre til. Tauet skjærer seg inn i anklene, og hun ser en flekk av blod vokse mot det lyse lakenet.

Endelig greier hun å få en finger gjennom knuten, og det lykkes henne å løsne den midtre delen så mye at hun kan gi bedre rom til anklene. Hun griper tauet bak føttene, og ved hjelp av tomlene greier hun å smette det rundt hælene.

Hun setter føttene på gulvet. Blir sittende og støtte seg med hendene på sengekanten mens hun dreier forsiktig på anklene. Reiser seg og går mot døren. Må lene seg mot dørkarmen og hvile.

Stuen utenfor er tom. Hun snubler nesten i teppet på gulvet. Over et armlene ligger et pledd, og hun går bort og tuller det rundt den nakne kroppen.

Gjennom det store stuevinduet ser hun trær. Mange trær.

Hun går ut på kjøkkenet. Ut i gangen. Kjenner på ytterdøren. Den er låst. Hun ser seg om etter nøkkelen. Det henger en gammel anorakk på en av knaggene. Hun undersøker alle lommene. Åpner et lite nøkkelskap.

Ingen nøkkel.

Telefon. Hun må komme seg til en telefon.

Hun går bort til verandadøren. Den kan åpnes fra innsiden uten nøkkel. Hjertet slår fortere.

Hånden som ikke holder pleddet skjelver idet hun tar tak i den lille hendelen. Metallet er kaldt mot fingrene. Hun går noen skritt ut på terrassen og trekker luften inn i dype åndedrag.

En lyd.

Hun går noen skritt lenger frem på treplatingen.

Lys. Hun ser lys komme til syne nede på veien et sted.

Og hun hører den tydelig nå. Motorduren.

Hun drar pleddet tettere om seg og tar noen skritt vekk fra plattingen. Føttene treffer skogbunn. Steiner. Røtter. Hun kjenner at kjevene strammer seg hver gang en fot tref-fer bakken. Hun forsøker å løpe, men kroppen lystreer ikke. Likevel kommer hun seg fremover. Registrerer lyden av bil-hjul mot grus på veien rett nedenfor.

Idet hun runder hushjørnet, smeller en bildør igjen et sted bak henne.

Han er tilbake.

Lyden av skritt. Hun gjemmer seg raskt bak en tre-stamme. Lungene føles for små. Tvinger seg til å puste gjen-nom nesen for ikke å lage for mye lyd.

En nøkkel settes i låsen, og hun hører lyden av skritt mot gulvet der inne. Om noen sekunder vet han at hun er borte.

Hun skynder seg videre innover i skogen. Noe skarpt skjærer seg inn i hælen. Hun snubler. Slår hodet mot bak-ken. Alt går rundt. Hun hører harde skritt mot den lille trappen utenfor inngangsdøren. Skrittene kommer mot sko-gen. Mot henne.

Det lukter stramt fra armhulene, og hun kjenner en sur smak komme opp i munnen. Hun stabler seg på beina og tar noen små skritt videre innover. Forsøker å bevege seg lyd-løst. Vekk fra lydene bak seg. Vekk fra ham. Pleddet henger seg opp i en grein. Glir av henne. Hun fortsetter uten.

Raske skritt. Han nærmer seg nå. En kvist treffer henne i øyet, og det unnslipper henne et klynk. Hun hører at han skifter retning og forstår at han vet hvor hun befinner seg. Hun synker ned bak en busk. Legger armene rundt knærne og gjemmer ansiktet ned mot magen.

Så er han der.

Løfter henne opp etter håret. Legger to hender rundt hal-sen hennes og kaster henne hardt inn mot en trestamme.

Barken skjærer inn i huden på ryggen. Hun glipper med øynene og ser knyttneven komme. Den treffer henne i magen. Det er som om all luft blir presset ut av henne.

Hun forsøker å konsentrere seg om den metalliske smaken i munnen.

Han griper rundt livet hennes og løfter henne opp slik at hun blir hengende inn mot ham. Hun orker ikke gjøre motstand. Det er over.

Pusten hans lukter tobakk. Hun forsøker å vende hodet bort. Ned mot bakken. Beltespennen hans skjærer seg inn i huden på magen hennes. Idet han går opp de tre trappetrinnene til inngangsdøren, tar han tak i håret hennes og trekker hodet hennes bakover til det kjennes som om nakkevirlene skal brette tvert av.

Han tar tre lange skritt inn i stua og slenger henne ned på stuebordet. Når ryggen treffer bordkanten hører hun et smell fra ett eller flere ribbein. Han bøyer seg over henne.

– Jævla fitte, hvisker han tett mot ansiktet hennes.

Han retter seg opp og løsner beltet. Drar ned glidelåsen i buksen. Legger en stor neve rundt halsen hennes.

Øynene hans viser ingenting. Ikke raseri. Ikke forakt.

De er døde.

Hun vet hva som venter.

Hun håper bare at det går fort.

1

– NÅ, UNGE DAME, hvordan føles det å være en av gutta?

Wilma kaster et hurtig blick bort på Ivar Stensaasen, lederen av Seksjon for organisert kriminalitet, eller Org-krim, som de kaller den. Hun gjør seg ferdig med kopiene ved den lille kopimaskinen på forkontoret hos visepolitimestrene. Legger dem i en ryddig bunke, drar en hårstrikk av det ene hånleddet og samler de lange krøllene i en stram hestehale.

– En av gutta, du liksom, svarer hun. – Ser jeg sånn ut?

Den velbrukte kaffetrakteren i hjørnet gir fra seg noen surklende lyder, og hun merker at Ivar Stensaasen kikker på henne mens han skjenker en kopp kaffe. Uten nevneverdig besvær flytter han sine litt for mange kilo tett opp på siden av henne. Han legger en arm rundt skulderen hennes og trekker henne inntil seg. Skjorten er ustrøket, men lukter nyvasket.

– Det er jammen godt vi har fått litt kjønnskvolering i gruppa.

– Kjønnskvolering? Er du morsom?

Hun rykker seg ut av grepet.

– Slapp av, Wilma. Jeg bare tuller.

Hun ser opp på ham.

Hun vet jo det.

Hun må lære seg å slappe av.

Egentlig vet hun å gjøre det beste ut av det. Av det meste. Det er bare det at hun er litt nervøs. Fingrene klemmer om notatet hun har skrevet.

– Hold fingra av fatet, Stensaasen!

Visepolitimester Per Corneliusen sitter i den lille, røde hjørnesofaen og betrakter seksjonssjefene etter hvert som de strømmer til. Den ene armen hviler på sofaryggen. I hjørnet bak ham står en diger kaktus. Wilma husker hvordan de lange piggene stakk i nakken første gang hun dumpet ned i sofaen.

– Dere må skjerpe dere nå som det er damer blant oss, sier han og blunker til Wilma.

Hun smiler tilbake.

I det samme blir hun oppmerksom på sin egen overordnede, visepolitimester Tone Bylien, på dørstokken mellom kontoret og forværelset.

– God morgen, hilser Wilma med smilet liggende løst i stemmen.

– Tar du med pappkrus til oss? sier Bylien.

Hun nikker mot skuffen der pappkrusene ligger. Wilma griper kopiene og notatboken, går bort til skuffen og plukker med seg en passende mengde. Så skynder hun seg etter de andre, som i mellomtiden har forflyttet seg til møterommet i enden av korridoren.

Det er bare to uker siden hun begynte som leder på Seksjon for volds- og seksualforbrytelser. Den første morgenen møtte hun opp i altfor god tid, livredd for å komme for sent, bare for å oppdage at det var stille overalt.

Nå smiler hun ved tanken på hvordan hun den første dagen tok et ærbødig skritt over terskelen til nettopp dette rommet. Hvordan hun stod musestille i politimesterens

møterom og hørte seg selv puste. De kremhvite veggene virket så nøytrale at hun fikk fornemmelsen av at de hadde avlagt taushetsløfte om alt som ble sagt og gjort der inne.

Da hun tok sine første skritt inn i rommet, runget skoene mot parketten. Hun listet seg instinktivt videre på tærne bort til nærmeste stol. Mens hun stod der, kom Tone Bylien susende inn, med sko som ikke var redde for å lage lyd, og med to store kanner kaffe. Hakk i hæl fulgte alle seksjons-sjefene, som en flokk måker som kjente lukten av fiskeslo.

Wilma setter fra seg pappkrusene midt på langbordet. Idet hun trekker stolen ut fra bordet, kremter det forsiktig bak henne. Hun snur seg og ser en av stasjonssjefene stå med utstrakt hånd.

– Ronny Syvertsen, Majorstua politistasjon. Vi har visst ikke hilst. Jeg har vært på ferie.

Hånden hans er klam.

– Wilma Lind. Jurist. Påtaleleder ved oslopolitiet siste åtte år.

Hun trekker hånden til seg.

– Velkommen, sier han og bukker så hentesveisen sprekker opp på skallen. – Det ser ut til at det er ledig ved siden av deg?

Uten å vente på svar dumper han ned på stolen ved siden av henne.

– God morgen, sier Corneliussen og folder hendene bak nakken. – Noen som har noe å si til at Vålerenga slo Brann i går?

Seieren ligger tjukt i smilet hans, og Stensaasen hytter med neven.

Wilma fingerer litt nervøst med notatet hun har skrevet, begynner å tvile på om hun bør dele det ut. Så griper hun pappkruset og skjenker i kaffe. Snuser inn kaffeduft. Tar et par slurker og lar koffeinet gi næring til selvtilliten som hun har mobilisert siden hun i går kveld skrev notatet. Da

hun bestemte seg for at notatet burde være første punkt på morgenmøtet.

– Wilma? Har du noe til fellesskapet? Corneliussen ser på henne.

Hun skvetter til, skamfull over ikke å ha fanget opp at informasjonsrunden rundt bordet har begynt.

– Vi har hatt noen stygge overfallsvoldtekter i Oslo den siste tiden, sier hun mens hun deler ut det hun har skrevet.

– Det er både fullbyrdede voldtekter og forsøk. Til sammen seks anmeldelser på to og en halv måned.

Hun trekker pusten og svelger.

– Kvinnene opplever møtet med politiet som et nytt overgrep. Jeg synes ikke vi tar dette så alvorlig som vi burde.

Hun kikker på ansiktene rundt bordet og ser deretter spørrende opp mot enden av bordet hvor Bylien og Corneliussen sitter.

– Skal jeg vente til dere har fått lest gjennom?

– Nei da, nei da. Corneliussen vifter med den ene hånden uten å se opp.

– Overfallsvoldtekter skjer ute, sier Wilma. – De begås oftest av ukjent gjerningsperson.

– Dette vet vi, sier Bylien og skyver notatet fra seg.

– Rask sporsikring er av vesentlig betydning for straffesaken, både spor på kvinnen og spor fra åstedet. Blod. Sæd. Spytt. Hår.

– Hvor er det du vil med dette? spør Corneliussen.

– Det som opprører meg, er at vi sist uke erfarte at det ikke ble rykket ut på en anmeldt overfallsvoldtekt fordi kvinnen hadde anmeldt voldtekt før, sier Wilma og ser seg rundt bordet. – Ville vi unnlatt å rykke ut til et ransåsted dersom innehaveren hadde anmeldt ran tidligere?

– Jentene bør først lære å passe litt bedre på seg selv, mumler Syvertsen ved siden av henne og drar en flat hånd

over hentesveisen. – Drikke mindre og ikke bli med hvem som helst hjem.

Wilma kjenner hun blir varm i ansiktet.

– Det er da en menneskerett ikke å bli voldtatt, sier hun og snur seg mot ham.

– Vi bør vel ikke overdrive faktorene her, sier Corneliusen. – De fleste voldtekter er svært vanskelige bevismessig. Det er det dette handler om.

Han lener seg tilbake og stryker hånden over de mørke skjeggstubbene.

– Jeg har ikke penger til å gjøre Wilmas jobb, sier Syvertsen.

– Ingen har spurt deg om penger, sier Wilma. – Men er dere enig med meg i at vi bør bli bedre?

Kollegaenes ansikter er vendt mot bordplaten.

Det er ikke mulig å vite om de er med eller mot henne.

Hun kaster et raskt blick bort på Tone Bylien, som tegner kruseduller på notatet.

Corneliussen folder hendene foran seg på bordet. Ansiktsfargen er gusten. Det ser ut som om han har holdt seg innendørs siden forrige sommer. Han ser på Bylien.

– Vi bør nok være mer kritiske til hvilke saker vi bringer opp på dette nivået, sier Bylien og legger pennen fra seg uten at den lager lyd.

Wilma ser forbauset på henne.

– Hvor skal vi diskutere dette hvis vi ikke skal diskutere det her? Vi må jo kunne tenke høyt sammen? Og legge bort noen fordommer, føyer hun til og snur seg på nytt mot Syvertsen.

Corneliussen plasserer albueene på bordet og spiller fingertuppene mot hverandre.

– Tiden løper fra oss, sier han. – Er det noe å melde fra Orgkrim siste døgn?

– Dere har ikke gitt meg noe svar, sier Wilma.

– Har vi ikke?

Corneliussen sender henne et kort, lite smil. Det er så vidt hun fanger det opp.

– Vi har jobbet med en litt spesiell sak, sier Stensaasen.

– Det kom inn et nødanrop til Operasjonsentralen i slutten av forrige uke. Ifølge loggen snakket kvinnen engelsk, hun virket panisk og ropte *he is going to ...* før det høres som om noen river telefonen ut av hendene hennes. Det høres et skrik og *please don't Lud...* før forbindelsen blir brutt.

– Hvor kom samtalen fra? spør Wilma.

– Den slo inn på en basestasjon i nærheten av Vålerenga. Lenger kom vi ikke.

– Politidistriktet har fått en kopi av en savnetmelding, sier Bylien og skyver et dokument over til Stensaasen. – Den kom via Kripos. Tre kvinner er savnet. De er fra Georgia alle tre. Bare unggjentene, atten, nitten og tjueto år gamle. De fryktes utsatt for menneskehandel.

Etter møtet går Wilma bortover den lange, smale gangen i sjuende etasje. Linoleumen er gul. Gul sone. Nede hos henne er linoleumen rød. Rød sone. I tillegg har politihuset blå og grønn sone. Farger som hjelper folk å finne frem i det enorme bygget. Arkitekten bak politihuset lot publikumshallen være åpent rom, slik at den kan sees fra alle etasjene, nesten som et atrium. Akkurat der veggen slutter og hun kan se ned i publikumshallen i første etasje og øynene hennes treffer byen gjennom de store vinduene, går det en liten iling gjennom kroppen.